

ในวัดนิกาย เช่น อีกร่วมกัน มีภิกษุ อยู่หลายสิบลรูป และมี นักบวชผู้หญิง ที่เรียกว่า nun อยู่คนหนึ่ง ชื่อ เฉฉุ่น รวมอยู่ด้วย เฉฉุ่น เป็นหญิง ที่สวยมาก แม้จะเอาผม ออก เสียแล้ว แม้จะใช้ เครื่องนุ่งห่ม ของนักบวช ที่ปอนมาก ก็ยังสวย อย่างยิ่ง อยู่นั่นเอง และทำความ วุ่นวาย ให้แก่ภิกษุทั้งหมด นั้นมาก แทบว่า จะไม่มีจิตใจ ที่จะสงบได้ ภิกษุ องค์หนึ่ง ทนอยู่ไม่ได้ ก็เขียนจดหมาย ส่งไปถึง ขอร้อง ที่จะมีการพบ อย่าง private คือ เป็นการขอพบ เฉพาะตัว เฉฉุ่น ก็ไม่ตอบจดหมายนั้น อย่างไร แต่พอวันรุ่งขึ้น กำลัง ประชุม อบรมสั่งสอน กันอยู่ ซึ่งมีชาวบ้าน จำนวนมาก รวมอยู่ด้วย พอสั่งสอน จบลง เฉฉุ่น ก็ยืนขึ้น กล่าวถึง ภิกษุนั้นว่า ภิกษุที่เขียนจดหมาย ถึงฉันนั้น ขอให้ก้าวออกมา ข้างหน้า จากหมู่ภิกษุ เหล่านั้นเถิด ถ้ารักฉันมากจริงๆ ก็จงมากอดฉัน ที่ตรงนี้

แล้วนิทาน ของเขาก็จบ

นี่ท่านลองคิดดูเองว่า นิทานอิสปเรื่องนี้ จะสอนว่าอะไร ก็หมายความว่า การสอน การอบรม ที่ตรงไปตรงมา ตามแบบ ของนิกายเขื่อนั้น กล้ามาก ทำให้คนเรา กล้าหาญมาก และไม่มี ความลับ ที่จะต้องปิดใคร จะว่าอย่างไรก็ได้ ไม่ต้องปกปิด คือสามารถ ที่จะเปิดเผยตนเองได้ มีสัจจะ มีความจริง โดยไม่ถือว่า ความลับมีอยู่ในโลก นี้เราจะต้องเป็น ผู้ที่ปฎิญาตัว ใดๆแล้ว จะต้องทำอย่างนั้น ไม่มี ความลับ ที่ปกปิดไว้ จนสะดั่งสะดืออน แม้ในการ ที่จะเรียกตัวเองว่า "ครู" อย่างนี้ เป็นต้น บางคนกระดาก หรือ ร้อนๆ หนาวๆ ที่ว่า จะถูกเรียกว่า ครู หรือ จะถูกขอร้อง ให้ยืนยัน ปฎิญา ความเป็นครู นี้แสดงว่า ไม่เปิดเผยเพียงพอ ยิ่งไม่กล้าหาญเพียงพอ จะกล้าปฎิญาว่า เป็นครู จนตลอดชีวิต หรือไม่ ยิ่งไม่กล้าใหญ่ ใครกำลังจะ ลงเรือน้อย ข้ามฟาก ไปฟากอื่น ซึ่งไม่ใช่ นครของพวกครูบ้าง ก็ดูเหมือน ไม่กล้าเปิดเผย เพราะเราไม่ชอบ ความกล้าหาญ และเปิดเผย กันอย่างสูงสุด เหมือน กะคน ในเรื่องนิทานนี้